

BARNET.

Novell af
ERNEST WICHERT.

(Forts. från förra numret).

— Gör er förtrolig med tanken att veta Kristian i min värld, sade han. Därför behöver ni icke sakna honom. Hvarje vänlig hänsyn ni tager till mig, skall bli er tiodubblt vederbörlig. Jag ber er enträget: försvara icke för er uppgiften att bli en god mor för barnet. — Och tag nu emot det här af min hand, Julia, och på samma sätt skall jag taga emot det af er, när min tid är kommen. — Far väl, min gosse, vi ses snart igen.

Han lyfte upp gossen, tryckte honom till sitt bröst och lade honom i moderns armar. Därvid återvände hans hand hennes skuldra.

Han darrade lätt.

— På återseende, sade han till henne, vände sig hastigt bort och gick.

VII.

— Jag skulle gärna se, kära barn, utrade fru kanslirådinnan en dag, att du ville taga litet mera hänsyn till vår vän, Justitierådet Meck.

Julia, som var sysselsatt med ett syarbete, tycktes ega detta förubblad uppmärksamhet, ty hon lutade sig framåt och närmade genom en djup böjning på huvudet ansiktet till sina händer.

— Har du ingenting att svara mig därpå? frågade modern en stund därefter något stött.

— Mamma — justitierådet beter sig så besynnerligt...

— Besynnerligt! Hur då? Jag tycker, att han alltid behandlar dig med utsökt galanteri.

— Det är just det jag inte tycker om, mamma. Detta sliskiga sätt hos en redan gammal man.

— Ah! Justitierådet är ännu i sin bästa ålder och har bebehållit sig väl, oaktadt sitt gråa hår. Han har något ungdomligt i sitt väsen, som mest framträder i hans omgång med damer.

— Ja, han förekommer mig alltid som ett gammalt barn, mamma.

Fru Klingebell skakade förtretad på huvudet.

— Hvad är det för prat! E man, som har ett bra embete — en ansedd affärsman.

— Det är ju inte det, jag talar om, mamma.

— En trofast, bepröfvad vän till vår familj.

— Mycket sannt.

— En fulkomligt solid människa.

— Det tviflar jag inte på.

— Och ännu alldeles inte någon oförfäddhetlig ugkari.

— Menar du det, mamma?

— Det inte bara menar jag, jag tror mig också veta, att det är hans lifliga önskan att ingå äktenskap, om det blott gifves ett passande tillfälle därtill.

Julia sydde allt iirigare.

— Därtill kan jag blott önska honom lycka, sade hon, icke utan en skymt af ironi.

Fru kanslirådinnan hostade förargad.

— Du ser inte, anmärkte hon, eller rättare, du låtsas dig inte se, hvad en blind skulle märka. Justitierådet visar dig den största uppmärksamhet; han är — om du tycker bättre om det — naraktigt förskad i dig.

— Narraktigt! —

Den hvassa nälen stack i fingret; en droppe blod sipprade fram och blef sugad af läpparne.

— Ett talesätt, som jag hoppas du rätt upptar, uttrade modern. Jag har sedan en längre tid iakttagit honom. Om han förr har pålagt sig en viss tillbakadragenhet, så skall du blott kunna kalla det högst aktningvärdt. Afven nu finner jag den delikatesse högst prisvärd, med hvilken han tillkänagifver för dig sin dagligen växande passion i formerna för ridderligt galanteri. Om blott en smula uppmärksamhet i din sida —

— Men jag ämnar alls inte uppmuntra honom, mamma. Tvärt om!... Jag vet, att jag aldrig skall kunna älska honom.

— Ålska! — Glöm då ändtignen icke, Julia, att du är en fränksild hustru och icke kan ställa samma fordringar som en ung flicka, som en så svärmisk betraktelse för förhållandena kläder bra.

— Men justitierådet! Hon måste skratta. Det är verkligen allt för komiskt. Han har ju på sin tid gjort sig din kur.

— Af hvilken omständighet du väl icke vill framställa någon invändning mot hans goda smak! anmärkte kanslirådinnan mycket allvarligt.

— På intet vis, försäkrade Julia, i det hon bet sig i läppan. Jag ville önska, att han aldrig hade ändrat smak.

Den imponerande damen tycktes inte vara missnöjd med denna vädning.

— Men hvad vill du egentligen? sporde hon. Hvar enda dag måste jag höra en antydning om, att du icke känner dig nöjd i den nödvändigtvis beroende ställningen hos mig, att du längtar efter förändring. Det gifves ju blott en enda möjlighet för att du kan blifva hjälpt. Därför kan jag icke förstå dig. En förbindelse med min gode Meck skulle bjuda dig alla de förmåner, som en dam i din ställning kan vänta af ett nytt giftermål. Han är så förmögen, att han kan föra ett gentilt hus, och just hans framskrifna ålder borgar dig för den behagligheten att kunna inrätta det efter dina önskingar. Du skall njuta lifvet vid hans sida. De bästa samhällskretsarna skola stå öppna för dig, och — hvilket man ju också måste taga i betraktande — förhållandet mellan din man och din moder gifver de bästa löften för framtiden. Det förefaller

mig också, att du skall handla mycket dåraktigt, om du afvisar en sådan friare.

Julia lade arbetet i sködet.

— Men det kan väl icke vara ditt allvar?

— Mitt fullkomliga allvar. Kom ihåg ännu en sak. Din Kristians födelsedag inträffar mycket snart. Ett par månader gå fort. Du vet, hvilket afgörande förmyndarier träffat — justitierådet försäkrar, att det ty värr är oomkullstöttigt, och det måste vi hålla oss till. Så länge du har barnet hos dig, kan du finna din glädje i att sorja för det. Men så snart den nödvändigheten inträffar, att du måste lämna det ifrån dig...

Julia fattade ångsligt hennes hand.

— Du är verkligen öfvertygad, sporde hon, att Franz vill taga Kristian ifrån mig?

— Jag är alldeles öfvertygad om, svarade modern, att herr Holder icke skall underlåta att göra något, som han är berättigad till — förutsatt, att han kan tillfoga oss en kränkning därigenom.

Den vackra frun ögon simmade i tårar.

— Nej, jag tror det icke. Han vet, att jag älskar barnet öfver allt. Så älskar han det icke, så kan han icke älska det. Men hans kärlek är stor nog till, att han icke skall beröfva det dess moder. Hvad du än säger, så har han ett godt hjärta, och om jag bonfaller honom...

— Jag hoppas, att min dotter aldrig glömer sig till den grad! föll fru kanslirådinnan henne med värdighet i talet. Det kunde ju för öfrigt icke ens kallas en lycka, om han bevisade sin svaghet i detta hänseende. Med lugn öfverläggning måste man dock medgifva, att det egentligen är det naturliga, om fadern öfvertager barnets uppfostran. Hvad skall du med en sådan börda, i synnerhet då du inte ens har medel att sorja för barnets utbildning så som det vore önskligt. Jag anser det för gifvet, att Kristian skall studera och förbereda sig till ett statsembete. Det nuvarande tillståndet är ju också outhärdligt. Dessa generande besök af en människa, som man är alldeles ur stånd att förlika sig med. Jag får alltid en nervös darrning, så snart jag blott för honom komma. Likgiltigt kan man då icke behandla honom, men lika litet besvara den vänskapliga ton, hvartil han riktigt elakt tvingar sig. Kära barn, gråt icke, utan låt förstärkt råda. Gossen skall icke längre vara en leksak, utan under vissa omständigheter blifva en tung börda. Bor du kvar i mitt hus, så må du sorja för att aflägsna all anledning till förargelse; gifver du dig igen, hvilket synes mig vara det rådgästaste, så skall du bäst kunna sorja för din lycka, om du så litet som möjligt minnes din förra otur i äktenskapet.

Efter detta tal reste hon och lämnade Julia ensam med hennes svärmödas tankar. Hon var långt ifrån att gifva sin moder rätt. Hon hade ännu aldrig haft en så stark känsla af, att hon tilltrödde hennes hjärta något, som det icke var i stånd till. Hur talade hon icke om hennes förhållande till barnet! Och till och med det hon sade om Holder, ljöd sårande. Hon tyckte sig höra genom allt detta: Du och ditt barn äro i vägen för mig. Det var icke den rätta moderliga omsorgen, som här tänkte på hennes bästa.

Då måste en annan än justitierådet hafva kommit. Det som modern sade till hans beröm, slog alls icke an på henne. Hennes hjärta hade blifvit såradt, det ville modern icke förstå. Hon kände det som något kärlekslöst, att man nu ville gifva henne sådan ersättning.

Om Holder hade låtit skuffa sig undan, skulle hon icke ens där hafva sett ett bevis på hans godmodighet. Nu måste hon dock medgifva inför sig själf, att han manligt kämpat för sina rättigheter och visat en fasthet, som ju äfven kunde göra sig gällande i andra riktningar. Att han använt maktspår, nedsatte honom ingalunda i hennes ögon. Hon trodde sig nu veta, att hans tålmod var uttömdt, och det gafs ögonblick af lugn eftertanke, då hon medgaf, att man högst obilligt sett hans tålmod på prof. Hon hade blifvit mycket förskräckt, då justitierådet med bedröfligt uppsyn medgaf, att förmyndariets afgörande var oantastligt, och hon lefde sedan dess i ständig ångest vid den fruktansvärda tanken på, att Holder skulle infinna sig på Kristians födelsedag och taga barnet med sig. Han hade ju rätt till det, och vilja fattades honom säkert icke.

Med våld kunde man ingenting uträtta däremot. Men kanske med godo! Denna tanke förändrade högst märkvärdigt hennes stämning gent emot Franz Holder. Nu talde hon icke blott invändning och till och med utan synnerlig motvilja, att Kristian på den bestämda tiden besökte sin fader, men hon försvann heller inte genast från rummet, när han lät anmäla sig, och under det han var närvarande, kom hon in för att stanna kvar och se till barnet. Hon tycktes heller icke ha något emot att Holder talade med henne, och hon svarade honom vänligt om också till en början i en afmått ton.

Hon tyckte blott icke om, att hennes kinder vid sådana tillfällen genast började blossa. Hvad skulle han tänka om det? Ofta talade de ett helt kvart med hvarandra om åtskilliga tilldragelser eller om Kristian, hvilket klokt barn han var och hvad han med sina lifliga ögon hade lagt märke till och hvilka lustiga anmärkingar han kommit med. Om då gossen spetsade öronen, fick man naturligtvis närma sig mera till hvarandra och hvilka helt sakta, hvilket gaf samtalen en karaktär af fullständig förtrolighet. Sanningen att säga, lämnade Holder sin Kristian riktigt nöjd endast när han också hade sett Julia, hur gärna han än tillbragte en timme hos sin son, och när hon icke genast kom in, stannade han vanligt mycket längre än han ämnat, för att i alla fall vänta på henne. Och om hon också kom endast för att ge barnet något och med det samma hälsade på honom, gjorde det honom glad.

Modern tycktes alls icke om dessa möten.

— Det är ändå bra för Kristians skull, ursäktade sig Julia, om föräldrarna åtminstone till det yttre visa, att de komma väl överens.

Han skall snart nog förstå, att han saknar något, som andra barn äro nog lyckliga att ega.

Fru Klingebell ryckte på axlarna.

— Jag märker mycket väl, att du hoppas få gossen ifrån honom genom smicker, men du skall ha slösat din vänlighet förgäves.

Af praktiska skäl sade hon emellertid en annan gång:

— Gå då in, bara för att förkorta hans besök. Eljest rör han sig icke ur fläcken.

En dag, då Holder tillfälligtvis gick förbi stadens rådhus, såg han Julia komma ut därifrån. Han försökte korsa hennes väg och vågade till och med att tilltala henne:

— Har ni affärer hos stadens fäder? frågade han nyfekt.

— Ah, svarade hon och rodnade svagt, men afvisade icke hans sällskap, jag ser mig om efter en passande födkrok.

— För er, Julia?

— Ja, för mig.

— Jag trodde, att ni hoser moder hade...

— Hon är ju inte så synnerligen förmögen, och jag ville heller inte mer än nödvändigt gå vara henne till börda med mitt barn.

— Nå ja, hvad Kristian angår...

— Jag längtar också efter en själfständig ställning, föll hon honom hastigt i talet. Det kan man väl inte förtänka mig. Hur god mamma än är, finns det i ett ständigt samlif dock alltid...

Hon ansåg det icke nödvändigt att afsluta meningen. — På gatan stod stora pussar efter det sista regnet, hvilka hon måste passera. Hon höll upp klädningen något och uppsökte de stora stenarne för att så litet som möjligt smutsa de prydliga skorna.

Han tog icke ögonen från henne.

— Får jag inte erbjuda er min arm? frågade han och sträckte redan fram den.

— Det behöfs inte längre, sade hon, men stödde sig likväl ett ögonblick på hans arm.

— Och om jag eljest kan vara er till tjänst...

— Jag tackar er. Rådman Lemmel var min allidne fars bästa vän. Jag kommer just från honom. Han har loivat komma ihåg mig, om ett passande tillfälle erbjuder sig.

De hade kommit öfver på mossata trottoaren. Julia tycktes antaga, att deras vägar här skulle skiljas. Hon gjorde en buggning, liksom till afsked. Han hade då icke annat att göra än att taga hatten af och stanna kvar, ehuru han ämnade sig åt samma håll. Han stirrade i alla fall en stund efter henne och gjorde på samma gång sina betraktelser öfver hennes vackra figur och sväfvande gång. Han funderade också jämt och samt på, hvad orsak Julia kunde hafva att önska sig oberoende, då det likväl tycktes råda det bästa förhållande mellan mor och dotter. Eller hade oförmodadt någonting kommit i olag? Han kunde icke förklara, hvarför han glädde sig öfver Julias beslut, men glädde sig, det gjorde han.

Kort efter detta sammanträffande bragte Holder vid ett besök hos Kristian något å bana, som öfverraskade Julia.

— Vår öfverenskommelse går ut på, sade han, att jag har rätt att se Kristian omväxlande här och hos mig. Det skulle vara mig kärt, om ni inte toge det så noga därmed.

— Hur menar ni? frågade hon tveksamt.

Han tycktes bli förlagen.

— Mina systrar förstå icke riktigt att umgås med gossen. De vilja gärna lära honom åtskilliga konster, men han vill alls icke inlåta sig därpå. Jag kan icke förtänka honom det, ty jag tycker inte om en sådan där liten apa. Men jag kan ju inte uppenbart taga hans parti, när han är själfvildig, men å andra sidan förklara de honom gruligt för att få honom i godt lynne och stämma honom vänligt mot fröken Elmira.

— Hvem är fröken Elmira?

— Det är sannt, henne känner ni inte. Det är en ung dam, som mina systrar ha tagit till sig, jag vill inte säga i hvad älsigt. Kristian kan nu en gång inte tala henne, ehuru hon har stort tålmod med honom.

Julia var icke riktigt ärlig. Kristian hade redan talat mycket om Elmira. Han hade frågat, om hon var tant, och försäkrat, att han inte ville kalla henne så. Nu nämnde Holder för första gången hennes namn, det intresserade henne så mycket, att hon blef blodröd i hela ansiktet.

— Det skulle vara bättre, fortfor han, om Kristian mera sällan komte till mig och om jag i stället oftare kunde besöka honom här. Vill ni tillåta mig det?

Julia betraktade honom förundrad.

— Men ni gjorde er ju besvär just för...

— Ja visst, ja visst! afbröt han henne. Man föreställer sig sådant annorlunda än det sedan visar sig vara. För öfrigt, hur goda mina systrar äro, så... Han tystnade och såg förlagen ned framför sig. Hädanefter måste vi nödvändigt arrangera det annorlunda, anmärkte han efter en paus. Men det är ju inte så förskräckligt brådt. Till dess kan jag kanske räkna på ert vänliga öfverseende, om jag oftare afviker från regeln? Jag vill också helst se modern vid barnets sida.

Detta sista yttrande lät han åtfölja af en så öm blick, att Julia vände bort ansiktet. Hon tänkte efter, hvad hon skulle svara honom. Hon visste mycket väl, att modern icke skulle bli nöjd med hennes samtycke. Men hvad gjorde det för öfrigt? Holder tycktes ju inse, att barnet hade det bäst hos henne. Det var kanske hans mening att förbereda henne på, att han fullständigt ville öfverläta barnet på henne. Och om detta också inte var händelsen, så hade hon dock nu mera än någonsin hopp om, att

han skulle vänja sig vid denna tanke. Så ärligt hade han ännu aldrig sagt sin mening om sina systrar. Hon ville i alla fall icke nu göra honom förstånd och gick därför beredvilligt in på hans önskingar.

— Om ni anser, att det på det sättet blir bättre för Kristian, tillade hon uttryckligt. Jag själf har ingen särskildt intresse däraf. Det var verkligen löjligt, att jag så häftigt motsatte mig Kristians besök hos er. De skedde heller inte, emedan jag var rädd för... Låtom oss inte tala om det.

Däremot hade han ingen ting att invända. Redan det var honom en stor glädje, att hon gjorde så många medgifanden. Om hon denna gång hade räckt honom handen till åsken, eller om han själf fattat den, visste han icke; men otvivelsaktigt hade han tryckt en varm kyss på den. Detta hade också väckt Kristians uppmärksamhet; han stirrade länge på honom förundrad och, som han tyckte, blygt leende. För honom hade också verkligen skett ett under.

Det var i början af våren. Buskar och träd i stadens park hade för länge sedan smyckat sig med ett sparsamt löfverk till ära för några vackra april dagar. Men så hade under flera bläst en skarp nordväst, som gjorde dem trötta på denna brädskä. Nu gick vinden plötsligt öfver till en mild västan och medförande varmt regn. Och så klarnade himlen och solen sken varmt som midt i juli. Kristian trodde sig se gräset växa, och när han såg upp i trädens kronor öfver sitt huvud, utbrast han, att nu hade fåglarne snart ett helt grönt hus.

Sjunga de för att de äro glada öfver det? frågade han.

Fru Julia gick dagligen ut och spatserade med honom, för det mesta i den vackra parkanläggningen. Hon hade sitt handarbete med, satte sig på en af bänkarna vid guldskidammen och lät gossen leka på gräsplatan framför. Holder fick veta det genom honom. Kristian berättade alltid hvad nytt han hade upplevat i sitt unga lif, och denna gång var ämnet nästan outmött. Hans fader skänkte honom en spade och en skottkärra. Nu kände hans glädje inga gränser. Kristian försäkrade, att han skulle gräfvat ett hål genom jorden.

— Är det djupt? frågade han.

— Mycket djupt.

— Men då skall du också komma och titta ned i det.

Parkanläggningen var utan tvifvel öppen för enhver. Hvarför skulle Holder icke också kunna lust att promenera där under varma, soliga vårdagar? Hvarför skulle han icke af en händelse promenera där, just när fru Holder satt på bänken vid guldskidammen och hennes son gräde ett hål genom jorden? Det är sannt, att han förut icke brytt sig synnerligen om att promenera — i denna enda punkt öfverensstämde han med sin f. d. svärmor — och på sin höjd sent på aftonen, efter butikens stängning hemtat litet frisk luft eller uppsökte en restaurang i det fria. Men man ändrar tycken. Den tidiga eftermiddagstimen föreföll honom mycket lämplig. Då han första gången sammanträffade med Julia, menade han, att en så märkvärdig vår hade han icke upplevat så länge han kunde minnas; det lockade honom oemotståndligt ut i det fria.

Julia besvarade sig alls icke med att se öfverraskad ut öfver hans ankomst. Hans medkomist allvar föredragna försäkningar om, att han icke kunde emottå det vackra värdet, aflockade henne dock ett leende, hvilket han tog åt sig. För öfrigt tog hon icke vidare notis af honom, utan blef sittande på sin plats och sysselsatte sig med sitt arbete. Holder lekte med Kristian, sprang omkring i gångarna med honom, tog honom med sig bort till bron, från hvilken man kunde se guldskidarne simma i flockar, och köpte en bulle af en gammal kvinna, och det lyckliga barnet bröt den i bitar och kastade dem i vattnet.

— Han håller verkligen mycket af gossen, tänkte Julia, som hörde hans jubel.

Det var verkligen en märkvärdig vår. Den hade så förvånande många vackra dagar, knappast en enda slog fel. Det var sålunda helt naturligt, att de fränksilda nästan hvarje eftermiddag sammanträffade i närheten af dammen, från hvilken det var omöjligt att få bort Kristian. Naturligtvis gick Julia dit bort endast för hans skull, och naturligtvis afstod Holder endast för hans skull från den påtänkta längre promenaden. Då bänken hade god plats för tre personer, och Julia vanligen tog plats på ena ändan, vore det väl egentligen eget, om icke han också emellanåt skulle hvilat sig där och därför satte sig på andra ändan. Kristian kunde ju fullkomligt obehindrad klättra upp och ned emellan dem. Det var väl heller icke absolut nödvändigt, att de skulle vara lika stumma som guldskidarne i dammen. Om också samtalen hade litet svårt för att komma i gång, gick det dock efteråt ganska lifligt. Och Julia höll heller icke allt jämt blicken fast på sitt arbete, utan lät den emellanåt glida åt sidan, hvarst man regelbundet uppfångade den. Holder gjorde den upptäckten, att de genom det friska gröna lövet lekande solstrålarne gafvo hennes ansikte något alldeles egendomligt intagande. Och det var ju orsak nog till att hålla ögonen på det.

Om Julia hade varit en vacker ung enka och här vid fiskdammen genom sin lilla son hade gjort bekantskap med en älskvärd herre — då skulle det väl icke varit så omöjligt att vänta en lycklig händelse.

— Men under dessa förhållanden...

(Forts.)

Paxtine
TOILET ANTISEPTIC

Håller andedräkten, länderna, munnen och kroppen antiseptiskt fri från ondska sjukdomsfrön och motbjudande lukt, som vatten, såpa och tandpulver ensam icke kan göra. Ett bacillidödande smittöfverbyggande och luktrendande toilett-recept af sällsytt förtäflighet och anordning. — Övärderligt för inflammation i ögon, strupe och näsa, och lifmoderskatarr. I drog och toilett-affärer, sjuk- eller betald i förskott med posten.

Star profittsamt med "Health and Beauty" bok. Sänd frif.

The Paxton Toilet Co. Boston Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje manperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdsbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad till upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certifikat för utförandet af sådant patent återstär af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles fastskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur samt erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent.

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala iandagen, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlarne gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigratkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.